

Марко седить на диванъ високи,
Го догледа дете отъ далеку,
И ъ велить Марко Кралевике:
„Айти тебѣ млада Марко'ице!
Нещо идеть дете налютено.“
Кога дойде малечекъ Огненче,
Ми зборвеше мошне налютено.
И му рече Марко Кралевике:
„Що си, синко, олку налютено?“
И му рече малечекъ Огненче:
„Ясъ не требить да сумъ налютено,
Туку требить сабя да истаргна,
Да ти зе'амъ гла'а отъ рамена,
Оти кога да сѣ опіянишъ,
Ти не знаишъ тога що да чинишъ,
Со Латини побратимство чинишъ;
Аль не знаишъ оти сѣ безверни,
Какъ нѣ кани, така не нѣ държа;
Не ме кладе чесна кумашина,
Тукъ ме кладе зета аманета,
И ми такса 'се бѣли даро'и,
Дарой менѣ, не'еста-та нему.
После краль-отъ пишманъ ми сѣ стори,
Жаль му бѣше даро'и да земамъ,
Защо бѣ'а големи пещежи; —
Деветъ брака деветъ кули азно;
Стара теща отъ сѣрма кошуля,
На корилия камни безценети;
Стари-отъ тесъ забя дипленица,
Що сѣ диплить двана'есетъ дипли,
Що сѣ носитъ во бѣла пазу'а,
Що да сечить дрова и камения;
Що му зготвее софра позлатена,
Що да седѣтъ седумдесетъ мина,
А на неа камни безценети,
Да ручаеъ и да вечераеъ
Безъ свека, безъ бѣла борина,
Отъ софра-та видело да иматъ.
Снай му зготвее ждребе тригодишно,
Що го ранее 'се со сувогрозе,